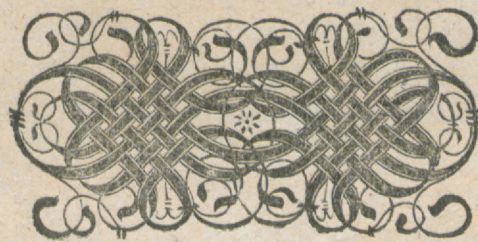

GENEALOGIA
ILLVSTRISSI-
MÆ FAMILIÆ DVCVM

BRVNSVICENSIVM ET LVNEBVRGEN-
sium à prima eaq; uera Guelphorum origine, usq; ad filios Hen-
rici Leonis diligenter ex uarijs monumentis historicorum
perquisita & edita.

IN HONOREM ILLVSTRIS-
SIMORVM PRINCIPVM AC DOMINO-
rum ducum Brunsvicensium & Luneburgensium, qui
hodie DEI beneficio Rempubicam, piè, iustè
& pacificè administrant.

A
IOHANNE CHESSELIO
GOTTINGENSI, POETA LAVREATO.

Anno 1559.
Mense Maio.

Εὐλόγῳ παντὶ πέδον παῖδ' Ὁ δὴλον ἀνδρὶ τέτυκται,
 ὃ σοφίῃτε μέλη, καὶ ὃς ἐρ σίθουσιν εὐοίσι
 καὶ πινυτὸν καὶ κορυδαλέας φρένας αἰὲρ ἔχουσι:
 οὐκ ἄρα τις νέμεσις ἐν παῖδ' Ὁ ἡγεμονίῳ
 πρὸς δὲ ἐρυνίῃ πολέων ὅς ἰσορίῳ
 προσμίσσεται κλέῳ καὶ κῦδ' ἄγντον ἐπαύνοισι.

Ἰωάννης Κασήλιος.

GENEALOGIA
 ILLVSTRISSIMORVM PRIN-
 CIPVM, DVCVM BRVNSVICENSIVM
 AC LVNEBVRGENSIVM.

Vantum debeamus atq; quantum
 tribuamus Patriæ, nostrisq; princi-
 pibus, nemo omnium est, qui ignoret:
 Neq; id immerito, cum patria nobis
 primum ortum, quo prima suspiria
 haurimus, & hanc lucem intuemur, præbe-
 at, magistratus autem politici nos armis & legi-
 bus diuino iussu ita muniant, ut cum aliqua tran-
 quillitate honestè & piè uiuere, & in hac mortali
 uita DEVM æternum patrem, domini & serua-
 toris nostri IESV CHRISTI agnoscere at-
 que inuocare queamus. Initio uero misericordi
 DEO gratias nos agamus, quod uoluit nos esse
 membra ueræ Ecclesiæ, quæ omnium sanctorum
 mater & patria prior est, ac propter quam Respub-
 licæ & reliquæ generis humani conseruantur:
 Gratijs pro tanto beneficio DEO actis nos Eccle-
 siæ omne studium deferamus, ut quisq; suo loco o-
 perarius diligens in uinea coelesti extitisse reperi-
 atur. Hoc enim pacto, ut laborum & dolorum,
 quibus illa premitur, particeps fiet: Ita etiam cum
 eadem dulcissimo atq; saluberrimo uitis fructu
 perpetuaq; læticia acquiescente in omnium rerum

opifice & seruatore, fruetur. Sit igitur hoc unum
præ ceteris omnibus nobis in uotis, quod ipsum &
Rex David petit, ut habitemus in domo Domi-
ni, omnibus diebus uitæ nostræ. Agamus de-
inde consideratis hisce spiritualibus beneficijs ei-
dem omnium bonorum largitori gratias, pro ijs,
quæ donat nobis in hac uita necessaria, quorum
summum est mediocris politiarum administratio,
quæ reuera à DEO proficiscitur: In hoc secundo
maximè eorum, sub quibus uiuimus, mentionem
fieri par est, si qui fuerunt excellentes uirtute, pie-
tate, sapientia aut fortitudine bellica. Hæc enim
omnia post diuini numinis clementiam, ad foelici-
tatem imperiorum faciunt. Petendum est præte-
rea, ut cum passim in genere humano, tum in no-
stra patria sub tolerabili gubernatione superio-
rum, ut quemadmodum Paulus Timotheo scri-
bit, placidam ac quietam uitam degamus cum om-
ni pietate & honestate.

Ad hæc beneficia agnoscenda & petenda, pro
eo officio, quod patriæ, eiusque summis administra-
toribus debeo, collegi qua potui diligentia et labo-
re, adiutus etiam aliorum consilijs & opera, hanc
nudam Brunswicensium et Luneburgensium Du-
cum, in quibus multi eximij & præclari principes
hactenus floruerunt, Genealogiam, initio ducto
hinc usque ab Ethicone & sex Guuelphis, quam si
gratam esse animaduерtero pertexam ad hæc no-
stra

stra tempora. Et deinceps etiam, fauente DEO
omnia perquiram diligentius, & si potero, huic
σκηναία quiddam politius *καὶ ἱσοπικώτερον* subiiciam.
Hæc tenuia interim equiori animo legenda & bo-
ni consulenda sunt. Et si quis quid habet hac in re
accuratius & splendidius, eum, ut suo ingenio et fa-
uore condecoret nostram patriam, magnopere ro-
gatum uelim. Sed ad institutum ueniamus.

ANNO ab incarnatione filij DEI 801 coro-
natur à Leone tertio & salutatur Carolus
Magnus Imperator Augustus Romæ, ter accla-
mante populo Romano. CAROLO AVGVS-
TO A DEO CORONATO, MAGNO ET
PACIFICO IMPERATORI VITA ET
VICTORIA. Hic primus est principum ad
quem totius Romani & Germanici imperij sum-
ma peruenit, à quo initio in Germanorum princi-
pum familijs fastigium gubernationis supremum
ad hunc usque diem, quamlibet ægerrimè, constitit.
Nec huius loci est dicere, quantas res gesserit, quæ-
que ipsius imperium toti orbi terrarum, in primis
que Ecclesie Christi fuerit salutare, dum tot seda-
uit tumultus, dum Ethnicos ad agnitionem DEI
compulit, dum sanxit honestissimas leges, dum
conseruari literas & pietatem iussit, dum fundauit
Academias, Bononiensem, Parisiensem, & Papi-
ensem & alia collegia, constitutis præmijs pijs do-
ctoribus,

ctoribus, quæ omnia quia sunt prolixiora, aliunde
peti oportet. Sed eius propterea hic facio mentio-
nem, ut ex hisce, quos numero principibus, aliquid
gloriæ accedat, & notum sit tempus, quo horum
principum familiæ cæpisse uideri possint. Patre
mortuo anno ætatis suæ 72, Aquisgrani Anno
Christi 815 filius illius sceptrum excepit cogno-
mento Pius, quod iura et dignitatem quam aceri-
mè tutaretur. Huius prior coniunx fuit Irmingar-
dis, ex qua genuit Lotharium successorem in im-
perio, Pipinum & Ludouicum.

ETHICO, qui primus, quem quidem noui-
mus, huius generis autor extitit, uixit temporibus
Caroli Magni & Ludouici Pij. Eo tempore Ba-
uaria in seruitutem redacta, nobilis Ethico sine du-
bio ob uirtutem suam libertatem sibi retinuit inte-
gram, Dominus de Rauensberge, ut scribit Cran-
tius, Comitem eum Guelphum Abbas Ursper-
gensis uocat. Quo argumento ducor, ut arbitrer
totam hanc familiam Guelphorum dictam esse.
Hic in precio & magna autoritate apud Ludoui-
cum fuit, Habuit filium Henricum, & filiam Iudi-
tham.

IVDITHAM Ludouicus, mortua priori con-
iuge Irmengardi, duxit, quæ ipsi peperit Carolum
Caluum.

HEN-

HENRICVS inuito patre suasu sororis se im-
perio Romano subiecit, quæ res ipsi non infortu-
ter cessit. Nam cum Imperatori esset familiaris
propter uirtutem & affinitatem, ioco ab impera-
tore tantam sibi attribui regionem petijt, quantam
unius diei spacio quadrigis aureis circumire pos-
set, Lotharius confestim intellecto ioco haud diffi-
culter petenti affini annuit. Non dissimile accidit
illi, quod qui fugerant Pygmalionis Tyrannidem,
faciebant: Mercabantur enim, ut inquit
Virgilius, solum facti de nomine Byrsam,

Taurino quantum possent circundare tergo.

Ascendit leuissimum currum Henricus, alte-
rum aureum currum in gremio secum ferens, &
fertilem eamque non minimam Bauariæ partem
percurrit. Reuertitur ad affinem, uincit ioco, eam-
que terram quam transierat, feudum à Cæsare ac-
cipit. Quod facinus ipsi nouum nomen, ut uocaretur,
Dux aurei currus, nouumque Bauariæ titulum
peperit. Ab hoc, ut refert Saxonica Historia ad
tempora Henrici Leonis Bauariæ duces originem
traxerunt: quod tempus est annorum 336 circiter.
Nati sunt huic filij tres, Conradus, Ethico, & Ro-
dolphus.

S. CVNRADVS nomine pietatis, qua cla-
ruisse perhibetur, non solum ad Episcopatum
Constantiensem, cui piè præfuit, euectus, sed etiam
in Diuorum numerum relatus est.

A iij

ETHL

ETHICO prioris nepos non accessit ad æconomiam domesticam neq; ad coniugium, utroq; fratre obscurior.

RODOLPHVS à quo propagata est hæc illustis stirps, illustrem uirginem ltham sibi matrimonio iunxit, filiã Cunonis nobilissimi comitis de Vuingen, matris Richilintidos filie Othonis Magni Imperatoris. Adijcio Imperatoris annos, ut & temporis supputatio in conspectu sit. Anno Christi 937 eligitur Otho Magnus uel Primus, filius Henrici Aucupis regnavit annos 38. Vixit ergo Rodolphus circa annum domini 950, cui nati sunt duo filij Guuelphus primus, Henricus secundus prioris nepos & una filia Richardis.

HENRICVS .II. in uenatione saxo ictus prope uillam Lunun, extinguitur.

RICHARDIS nupta comiti cuidam Bauarico omnium rerum copia affluenti, orba liberis moritur.

GVVELPHVS .I. Lineam uero semper memoria tenere prodest, quæ est hæc. ETHICO, Hēricus, Rodolphus, Guuelphus: Hic duxit uxorem Imisam gentis Salicæ de castro Glicebergio. Opposuit se Cæsari Cunrado secundo duci Francorum

corum, cuius imperium incidit in annum Domini millesimum uicesimum quintū, adiutus ab Ernesto duce Sueuiæ, cuius & ille partem possidebat. Ernestus dux Alemannorum & Guelphus comes, ut refert Abbas, dedunt se Cunrado, Anno 1027. Intulit quoq; bellum Episcopis Augustano et Frisiorum. Filium habuit Guelphum secundum, filiam Cunysam.

GVELPHI .II. neq; res gestæ commemorantur, neq; coniunx nominatur.

GVELPHVS .III. secundi filius, tempore Henrici tertij Carinthiæ dux, & Veronensis ditionis Marchio factis celebris, ac maximè laudatur eius gubernatio. Fuit tanta potentia, ut offendere Cæsarem & ipsi se opponere non ueretur. Cum iam spem sobolis procreandæ abiecisset, religione ut putabatur inductus, omnia sua bona testamento legauit Ecclesie, ut distributis facultatibus passim instituerentur collegia sacerdotum & monachorum: sed hanc uoluntatem retractione irritam fecit huius Guelphi .III. mater, accersito nepote Guelpho quarto in hæreditatem, de quo paulo post. In hoc 3 Guelpho, qui obiit anno 1055, mascula huius familiæ stirps deficit, & ad Cunysam genus sequentium refertur.

B ETHI

ETHICO
HENRICVS
RHODOLPHVS
GVELPHVS I.

GVELPHVS II. CVNYS A

GVELPHVS III, ultimus in familia hæres masculus, *ἄναξ*.

CVNYS A M, quæ post Guelphum secundum erat collocanda, consulto huc transtulimus, ut deficiente iam mascula stirpe, sequentem lineam continuaremus. Hanc pater elocauit AZONITITISSIMO Marchioni Italico, dos erat arx EISNA.

GVELPHVS IIII, primi nepos ex filia, filius Azonis & Cunysæ uocatus ex Italia ab auia successit patrueli Guelpho tertio tempore Imperatoris Henrici quarti, quando Alexius Constantinopoli imperauit Anno 1061. Othonem ducem Bauariæ, quidam latro Eginus calumnijs oneravit apud Imperatoriam Maiestatem quod conuenissent de interficiendo Imperatore. Eijcitur igitur Otho suis bonis condemnatus, Ita Guelphus IIII. Bauariæ

Bauariæ ducatum primus obtinuit, quæ res dissidia plurima excitasse fertur. Augustam occupauit anno 1083. Pulso autem Episcopo Sigfrido, cui, Guelphi huius beneficio successit quidam Vigoltus, euerit Augustam & Frisingen. Ducatu Bauariæ exutus ob rebellionem, cuius probabiles causas habuisse scribitur, reconciliatur uicissim Imperatori, anno 1096. Guelphus paucis annis filios aliquid aduersus imperatorem molientes magno labore uix retraxit & illi reconciliauit. Suscepit tandem expeditionem in Palæstinam & pietatis & fortitudinis causa, uenitque incolumis, magnis superatis periculis, in itinere in Vngaria & Græcia, Ierosolymam. Expeditione absoluta in reditu in Insula Cypri pie moritur, eius uero ossa domum relata sunt in Altorfense Monasterium, ibique sepulta. Socij scelere Alexij Constantinopolitani, cuius paulo ante meminimus aut interfecti aut à Sarracenis capti sunt. Coniunx huic fuerat Iuditha, filia Balduini nobilissimi comitis Flandriæ uidua mortui regis Britannorum, ex qua filij nati duo, Guelphus, V. & Henricus, III.

GVELPHVS .V. Iunior appellatur habuit coniugem Mechtildin Bonifacij Marchionis Italici filiam, Bauariam rexit, uxorem repudiasse dicitur, caruit liberis. Verum Cranzius contra Urspergensis sententiam scribit Mechtildin fuisse
B ij   poten

potentissimam faminam in Longobardia, non ducis Mediolani, sed Egberti Marchionis Saxoniae filiam, sororem Germanam Gertrudis, matris Rixae coniugis Luderis ducis Saxoniae.

EGBERTVS MARCHIO
Saxoniae

MECHTILDIS GERTRVDIS
nupta Guelpho .V.

RIXA VEL RIBENSA.

Affirmat idem scriptor, quod eam non spe suscipiendae sobolis, sed uirtute & amplitudine opum inuitatus duxerit, & se, spe liberorum praecisa, religioni totum dediderit.

HENRICVS III. frater Guelphi V. Huic fuit uxor Vuolphildis filia Magni Othonis ducis Saxoniae, & Sophiae, quae fuit soror Colomanni regis Vngarici. Coniugium fuit foelix & perquam foecundum. Nam praeter eos, qui in infantia aut primo iuuentae flore extincti sunt, peperit Vuolphildis suo principi tres filios. Conradum II. Henricum III. & Guelphum VI. Filias quatuor Iuditham, Sophiam, Mechtildin & Vuolphildin.

IVDI

IVDITHA peperit marito suo Friderico Sueuorum duci, Fridericum Barbarossam Imperatorem, & uxorem Matthiae ducis Lotharingiae.

SOPHIA nupsit Bartholdo duci de Zaeringen, & post huius obitum Lupoldo Marchioni Stiriae.

MATHILDIS uel Mechtildis uenit in coniugium Dipoldo filio Trepoldi, Marchionis de Voheburgk, quo defuncto uiduam duxit Gerhardus de Sultzbach.

VVOLPHILDIN duxit Rhodolphus Bregentinus comes. Sed ad fratres uenio, ac prior loco semper de ijs, penes quos non mansit stirps, dicam.

CUNRADVS II. exemplo S. Cunradi se totum religioni sacrauit, ac cum studuisset Colonia Agrippinae, sese in monasterium Clareuallensem abdidit, eique ordini initiatus est, ut liber ab occupationibus publicis uacaret lectioni sacrarum literarum & precibus. Proficiscebatur ad sepulcrum domini ac in reditu Patharæ morbo correptus obiit.

HENRICVS III. cognomento Superbus
B iij bus

bus. Fuit semper à partibus Lotharij Imperatoris, qui regnare cæpit, anno 1127. nec illi usquam deerat, secutus eum etiam in Apuliam. Nam duxerat uxorem filiam Lotharij, nuptiæ celebratæ sunt Auguste in maxima uocatorum principum frequentia. Hic ergo Henricus Bauariæ dux non ita multo interiecto tempore Norimbergæ à socero accipit ducatum Saxonie, cum reliquis nonnullis quæ erant beneficia Episcoporum & Abbatum. Ex eo tempore adhuc usq; diem penes hoc stemma est ducatus Brunsvicensis, quod, ille sine liberis cum ex hac mortali uita discederet, filiæ hæreditatem relinqueret. Eo tempore claruit diuus Franciscus, qui dissidia inter Lotharium & Cunradum affectantem imperium ita, ut hic illi cederet, componebat. Cunradus tamē post fata Lotharij Saxonis ad summum gubernationis fastigium suffragijs plurimorum electus Confluentię ad Rhenum anno 1139. Huic electioni Saxones & Henricus cum non interfuissent regium honorem Cunrado adimebant, præsertim cum adhuc Henricus apud se ornamenta regia seruaret, qua de causa habita sunt comitia Papebergæ, in quibus Saxones reliqui & Richinsa uidua Lotharij Imperatoris se Cunrado subiiciunt, absente duce Henrico, qui tandem Ratisponæ Imperatori regia ornamenta tradidit, cæteris rebus deliberatis quidem plurimum sed minimè compositis, ille cum nulla de par

te

te acceptę ditionis Brunsvicensis cedere constituisset, hic uero aliam nullam faciendæ pacis conditionem acciperet, Henricus proscribitur & munitus auxilijs & præsijs Saxonis, se ad arma parat ut Bauariam recuperet, quam tenebat Imperatorio iussu. Lupoldus Iunior, inter hos conatus morbo correptus moritur, anno quem ante numeramus eodem. Filium reliquit Henricus infantem annorum trium.

GVELPHVS VI. Henrici frater his occasionibus etiam implicatur bellis, Prima initia ipsi satis feliciter cessere. Namq; Lupoldum, qui se iam potitum Norico Ducatu arbitrabatur in fugam uertit. Etsi autem se suam hereditatem uideatendere coactū pretendit Guelphus: tamen Imperator eum uelut rebellem obsedit in arce Vuinsbergæ. Sed hanc prolixiorē Historiam hic præcidam, uno eoque memorabili exemplo breuiter recitato, de quo Nauclerum lege, de nobilibus scilicet fæminis tum una in Vuinsbergæ obsidione cinctis. Iusserat Imperator quotquot ibi essent nobiles matronæ ex arce descendere: Et concesserat item ijs, ut tuto suos thesauros, suaq; ornamenta, quæ quidem, portare possent, auferrent. Hæc quod in tanto iam discrimine mariti uersarentur ut nulla spes aut euadendi aut uincendi superesset. Persuados maritos in humeros attollunt, & deportant in
regia

regia castra. Reprehensæ à rege lepore respondent
plusq̃ erudito & pio: Sibi nullos esse potiores
thesauros, nulla præstantiora ornamenta suis con-
iugibus. Dubites certe utrum nobilius hoc sit So-
phisma, an uero illustrius amoris coniugalis ex-
emplum: Quid faciat Rex? Et iure supplicum &
incredibili hac fæminarum pietate ductus, non so-
lum parcat omnibus, uerumetiam omnes clemen-
tissimè exceptos honorificè tractat, ac liberos di-
mittit. Et hæc regis sapientia & clementia lau-
dem quoq̃ eximiam meretur. Mense Decembri
hæc acciderunt. Commemorant alij Guelphum
cum paucissimis euasisse. Deinde mortuo Lupol-
do succedit in obtinendo Norico, frater Henri-
cus. Henrici ducis Brunswicensis relictam filiam
in matrimonium ducit. Quod ipsum quoq̃ Guel-
phus ægerrimè feret, nec Imperatori se adhuc op-
ponere cessat, præsertim instigantibus & iuuanti-
bus eum Rogerio (Is antea cum Petrum Romani
ciuis filium Antipapam propugnaret, semel atq̃
iterum à Lothario repressus erat) Siliciæ, & Cun-
rado Vngariæ rege. Quomodo res secundo inter
Imperatorem & Guelphum compositæ sint non
legi, sed constat eos una familiarissime postea ui-
xisse in expeditione Ierosolymitana. Quam nõ su-
perstitione sed religionis defendendæ & Sarrace-
norum reprimendorum, qui anno 1145 ceperant
Edissam, causa, consilio diui Bernhardi, Abbatis
Clareual-

Clareuallensis, qui & summis principibus erat fa-
miliarissimus & apud eos poterat plurimū, susce-
perant. Conatus erant illi honestissimi, Iconiū hor-
tatu Emanuelis regis Constantinopolitani obside-
tur, sed inde eo, quod plurimi in castris gypsato
pane infecti morentur, discessum est in Thra-
ciam, inde rursum in Syriam: cunctis copijs Impe-
rator & Ludouicus rex Franciæ, licet frustra, me-
tropolin Damascum obsident. Ad Damascum
corruptus morbo itineri se parat & traiecit in Sici-
liam, ubi magnificè à rege Rogerio excipitur, &
incitatur armaturq̃ rursus contra Imperatorem.
Dum Martis ἀλλοπροσάλλου uices uidet, & suam
fortunam experitur, totum illud dissidium certis
conditionibus à Friderico proxio Imperatore ne-
pote Cunradi ex fratre, inter Cunradum Impera-
torem & Guelphum sextum componitur. Ter a-
diit terram sanctam. Plura in Abbate.

GVELPHVS VII natus est huic Guel-
pho de quo iam diximus is occubuit ad Romam
in exercitu Imperatoris Friderici. Anno 1167. Iam
perduximus inclytæ stirpis propagationem per
annos trecentos & plures ad Henricum Leonem,
quem Saxonius scriptor autorem generis, quod
primus totius uitæ tempore Brunswicensem ter-
ram possederit & defenderit. Recta linea à tem-
poribus Caroli Magni, ad Fridericum primum
hæc est, quam memoriæ causa in conspectu esse
prodest.

C ETHI

ETHICO

HENRICVS I.

RHODOLPHVS

GVELPHVS II.

CUNYSA nupta Marchioni

ITALICO.

GVELPHVS III.

HENRICVS III.

HENRICVS superbus IIII.

HENRICVS Leo .V.

HENRICI Leonis infantia & ætas puerilis in annos Cunradi II. uirilis & pars senectæ in annos Friderici I. Senectæ extrema in annos Henrici sexti incidit.

Horum igitur Imperatorum mentio facienda est. Anno 1136. nascitur Henricus, quo tempore regnauit adhuc Cunradus secundus annos 16. Postea ei eius ex fratre nepos Fridericus Sueuus successit cognominatus Barbarossa, ab Italis, quod duriora, necio quibus impulsus causis in Papam tentaret. Consuluit uero quantum potuit publicæ tranquillitati, & tam re ipsa, quam nomine pacifi-

cus

cus extitit. Primo enim triennio (reliqua enim quæ huc non pertinere uidebuntur prætereamus) compepsit tumultus motos in Germania, & intestinas dissensiones principum sedauit, ortas propter Ducatum Bauariæ & Saxoniam. Fuerunt in certamine præcipui Guelphus, Henricus Leo, & Luipoldus. His conditionibus transacta res est, ut & Henrico Bauaria adempta patri rediret, cum et hoc ducatu et pater & auus potiti essent: Leodolphus Iunior Marchio Austriæ & Styriæ non solum retineret Marchionatum, sed & Ducis titulo ornaretur. Imperator, ne haberet aut sibi inensum, aut aliquo modo à se alienum Guelphum, attribuit ei Marchiam Tusciæ, ducatum Spoleti, & ditionem comitissæ Mechtildis, quæ nupta fuera Guelpho V. Hic Guelphus VI. cum esset in obsidione Cremonæ cum Cunrado fratre Cæsaris, Palatino Rheni, Rege Bohemorum nepote Cæsaris, & duce Austriaco duxit partem exercitus, Cæsari discedenti aderant copiam uxoris, & Henricus Leo Brunswicensis & Bauaricus dux. Sed integri belli series hic referri nequit. A Barbarossa deticit Henricus dux, ac discedit ex Italia, qua defectione ita Imperatoris uideret fractæ ac debilitatæ esse affirmantur, ut nolens ex Italia se in tutiorem locum recipere cogeretur. Reuersus in Sueuiam sui studiosos habuit Zollerenses, ex quibus propagata est inclita stirps Marchionum Brandeburgensium, Veringenses

C ij &

et alios nōnullos Comites, cū quibus se Imperato-
ri opposuit. Proscripti tandem Henrici totam po-
tentiam fregit, ut pote qui Bauariam ipsi ademptam
dederit Othoni Palatino de Vuitelspach, ex quo
duces Bauarici, qui hodie supersunt, propagati
sunt: Electoratum uero Saxoniae Bernhardo An-
haltino principi, filio Alberti. Otho habuit auxi-
lia fratrum, Cunradi Episcopi Saltzburgensis &
Othonis: Bernhardo aderant Philippus Archie-
piscopus Colonienſis, Archiepiscopus Mogunti-
nus, & Lantgrauius Thuringiorum. Ita Guelphi-
orum totum regnum in plurimos partitus est Im-
perator, nisi quod suam partem postremo Guel-
pho reliquit, quae hoc tamen defuncto ad Impera-
torem peruenit. Henricus etsi impetebatur undiq;
tamen Brunſuiga depelli initio non potuit, ad qua
se receperat. Sed tandem confugit ad regem An-
gliae, cuius filiam duxerat, aut necessitate extrema
compulsus, aut auxiliorum petendorum gratia.
Postremo eō res deuenit, ut Imperatoris uoluntate
recuperaret Brunſuicensem ducatum, quem ta-
men ui ita discerpſit Philippus Episcopus Coloni-
ensis, ut ad sese totam Vuestphaliā transferret.

Anno 1190. Henricus VI. Barbarossae filius
creatus est Imperator Romanus, cum antea pater
cōtra Sarracenos mouens, in minore Armenia, in
Selephio amne, misere periisset 10. Iunij. Culpi-
nianus fluuium Serram ab incolis uocari scribit.

Vides

Vides igitur maximam ætatis suae partem egisse
Leonem sub Friderico. Quo moriente post impe-
rium annorum septem & triginta, erat ille natus
annos tres & quinquaginta. Paucos annos imperij
Conradi superstes fuit. Actandem senex anno-
rum 60 aut circiter (Nam autores de tempore e-
ius mortis discrepare narrantur, cum illam alij in
annum Christi 1195, alij in 1197 referant) uarijs for-
tunae procellis agitatus, & probè edoctus de rerum
humanarum instabilitate, tam suo, quam aliorum
exemplo suum diem obiit. Sepultus Brunſuigae in
aede diui Basilij (quem corrupto nomine Blasium
appellant) Collocarant autem leonem aeneum in
tumulum Henrici, quod ipse ob fortitudinem ani-
mi inuictam, Leonis cognomentum meruisset. Æ-
neus Leo apud imperitum uulgus anilium fabula-
rum, quas omitto, causa extitit, etsi crediderim pru-
denter à quibusdam illi fabuloso inuolucro res ge-
stas huius principis inuolutas esse. Qua de re cui-
uis, quid uelit, sentire, liberum esto. Habuit duas
coniuges, priorē Clementiam, filiam Conradi du-
cis Zaringiae, qua repudiata, duxit Mechtildin fi-
liam regis Anglici Richardi, ex qua genuit tres fi-
lios, Henricum, Othonem, & Guilhelmum.

C iij   Conclus

CONCLUSIO AD ILLUSTRISSIMOS
PRINCIPES, DVCEs BRVNSVICENSES
ET LVNEBVRGENSES.

IT A, illustrissimi principes, quā potui optime et
rectissime (potui autē praeſtare tantū, quantū &
Per meam aetatem, & in hac inopia antiquorum
monimentorum fieri poteſt) ueſtram inclytam fa-
miliam à prima Guelphorum origine, quae in Ca-
roli Magni gubernationem incidit, ad filios Hen-
rici Leonis, qui uixerunt tempore Imperatoris
Cunradi deduxi: Ac hunc meum laborem, non
quod abſolutum aut perfectum quiddam hoc eſſe
putarem, edidi, ſed ut meis principibus debitum
ſtudium probarem, quod ut V. C. ſibi gratum
eſſe patiantur, magnopere rogo. Neq; autem ea de
re dubito. Quid enim eſt uobis iucundius, quam
ſeriem ueſtrorum maiorum uirtute, pietate & for-
titudine animi excellentium habere ob oculos &
hæc uiua inſignia laudis intueri? Quid ueſtros
animos magis ad ſimilem gubernationem inflam-
met, quam ſi exempla præſtantium gubernato-
rum, eorumq; domesticorum inſpiciatis? Do-
meſtica nimirum exempla plus mouent ac incen-
dunt. A qua ſententia non longè abeſt quod docet
ſuos ciues ſapientiſſim⁹ orator Demotheues: ſupe-
riorū adminiſtratorū ueſtrorū exēpla nō peregrin-
orum imitemini, inquit, οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῶν χρω-
μῖνος παδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις ὧ ἀνδρες ἀθλῶαί, ἐνδα-
μοσιν

μοσιν ἔξει. Quod argumentum ſi in Repub-
lica ualet quanto plus ponderis in una eademq; fa-
milia habiturum putabitur? Quanta uenustate
& grauitate lapis Aſcanium ad uirtutem maio-
rum exemplo hortatur cum inquit;

*Tu facito, mox cum matura adoleuerit ætas
Sis memor, & te animo repetentem exempla tuorum
Et pater Aeneas & auunculus excitet Hector.*

Minerua Telemachum exemplo Oreſtis qui
Ægiſthum interemerat, ad procorum materno-
rum insolentiam compescendam hortatur: pere-
grinum hoc exemplum, & mouet aculeis, quanto
magis ad uirtutem domeſtica, Heroicas præſertim
naturas inſtigabunt,

*αἰεὶ ἀγίσειν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑμῶν ἀλλοτρίοις
μὴ γὰρ πατέρων αἰχμνέμεν.*

Quid uſitatius eſt parentibus quā maiorum
exempla filiorū oculis ſubiicere, quoties eos ad uir-
tutem, ad fortitudinem, ad pietatem hortantur?
Intueantur ſimili modo principes iuniores maio-
rum res geſtas & uirtutes, cogitent ne quid ſua
ſtirpe indignum perpetrent. Quæ omnia ſi & gra-
uiori oratione & in tempore dicantur, nonne ani-
mos præſertim tenellorū permulcebunt pluri-
mum, grandiores uero etiam impellent. Nec illud
præteream, Hiftoriarū cognitioni ex Genealogijs
magnā lucem accedere, Hiftoriæ uero cognitio prin-
cipi uiro theſauri loco & ſummo ornamento eſt,
quæ cum omnis generis tum ſuæ ſtirpis inquiren-
dæ

dæ & sciendæ sunt. His alijs multis causis meos
hos captos conatus fouebitis, quod si facietis, &
potero inquirere & inquirem omnia diligentius,
cōsultis ultro citroq; Historicis & collatis Genea-
logijs aliorum Heroum. Hoc modo & quæ iam
ostendo integriora dabo & quæ desiderantur at-
texam sedulo, ac ita eadem, aut carmine, aut soluta
legibus oratiōe edā, ut sperē me et uestre expecta-
tioni & doctorum censuris si non abundē aliqua
certē ex parte satisfacturum. Qua in re cum neq;
mea uoluntas, quam meis principibus debeo, neq;
mediocris eruditio, quam qualemcunq; laboribus
assequor mihi desit: illustrissimi principes, in patro-
cinium meas Musas, quæ & Ecclesiæ & reipubli-
cæ DEI beneficio prodesse, & in primis uestras
laudes illustrare poterunt, suscipietis, quod ut faci-
tis, V. C. ut æquum est rogare clientem, rogo.

F I N I S.

48402 7

8.

ORATIONES
ALIQVOT RECITATAE IN
ACADEMIA VVITEBERGENSI EO TEMPORE,
quo prælectiones publicas Reuerendi &
clarissimi Viri Philippi Melanthonis, obitu
huius interruptas, aliqui ex professori-
bus de consilio Academiæ con-
tinuare ceperunt.

VVITEBERGAE.

EX OFFICINA TYPOGRA-
phica Viti Creutzer.

1560.